

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. M.,**
nar. X,
státní příslušnost Íránská islámská republika,
t. č. X,
právně zastoupen Mgr. Bc. Danielem Jandou, advokátem,
sídlem Vlastina 602/23, Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2025, č. j. OAM-1273/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2025, č. j. OAM-1273/LE-LE05-LE05-NV-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci nepovoluje vstup na území ČR. Doba nepovolení vstupu na území ČR byla podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovena do 5. 12. 2025.

2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je dle něj nicotné či přinejmenším nezákonné. První žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 5. 2025, kdy dle § 73 odst. 4 zákona věty poslední o azylu nesmí být doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Maximální doba pobytu v přijímacím středisku skončila dne 5. 11. 2025. Stejného data skončila doba, po kterou žalobci nebyl povolen vstup na území dle posledního (před napadeným rozhodnutím) vydaného rozhodnutí, které prodloužilo dobu nepovolení vstupu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno teprve 12. 11. 2025, přičemž tentýž den bylo doručeno žalobci. Žalobci však nebylo dne 6. 11. 2025 umožněno opustit Příjímací středisko Ruzyně (v němž je umístěn i nadále), ačkoliv o to žádal. Minimálně mezi dny 6. 11. 2025 a 11. 11. 2025 v něm byl držen bezdůvodně. Jediné zákonné ustanovení, o jehož aplikaci by snad bylo možné uvažovat jako o důvodu pro držení žadatele, byl § 74 odst. 5 zákona o azylu. Žalobce nicméně v jeho věci žalobu podal, bylo o ní poté rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 20 Az 13/2025-27 ze dne 15. 8. 2025. Podání žaloby současně mělo odkladný účinek, neboť žalovaný rozhodl ve věci mezinárodní ochrany o zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a tento důvod není uveden ve výčtu žalob bez odkladného účinku. I pokud by bylo možné ustanovení § 74 odst. 5 zákona o azylu na žalobcův případ aplikovat, pak rozhodně ne takovým způsobem, jak činí žalovaný. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 6. 6. 2025. V 15denní lhůtě byla podána žaloba s odkladným účinkem. Rozsudek o této žalobě (20 Az 13/2025-27) nabyl právní moci dne 22. 8. 2025. Proti tomu podal žalobce kasační stížnost, Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti rozhodl usnesením (8 Azs 153/2025-40) dne 22. 10. 2025, usnesení bylo doručeno do datové schránky zástupce dne 23. 10. 2025. Žalobce tak byl v Příjímacím středisku Ruzyně povinen setrvat na základě ustanovení § 74 odst. 5 zákona o azylu maximálně 30 dní ode dne 22. 8. 2025, kdy nabyl právní moci rozsudek zdejšího soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tj. do 22. 9. 2025. Od té doby mohl být žalobce umístěn ve středisku pouze na základě rozhodnutí o nepovolení vstupu (případně o zajištění). K tomu žalobce poukázal ještě na znění § 74 odst. 5 zákona o azylu účinné do 1. 8. 2021, kde zákon upravoval případy, kdy došlo k podání kasační stížnosti a povinnost setrvat v přijímacím středisku výslovně stanovil i cizincům, jejichž kasační stížnosti nebylo vyhověno. Tyto pasáže však již byly vypuštěny. Žalobce měl být dne 6. 11. 2025 propuštěn ze střediska a vydání napadeného rozhodnutí nemělo nastat, neboť přechod z území (kde by se žalobce po propuštění nacházel) do režimu nepovolení vstupu zákon o azylu nepředpokládá. K omezení osobní svobody žadatele o azyl, který se již nachází na území, slouží institut zajištění dle ustanovení § 46a

zákonu o azylu. Před podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přicházelo v úvahu zajištění v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce právní mocí usnesení NSS ve věci MO pozbyl právní postavení žadatele o azyl. Podání opakované žádosti se nedotýká běhu maximální doby režimu nepovolení vstupu stanovené ustanovením § 73 odst. 4 zákona o azylu. To podporuje jazykové znění tohoto ustanovení, kontinuita doby pobytu žalobce v přijímacím středisku je podtržena tím, že byl v zařízení držen i v mezidobí po uplynutí doby nepovolení vstupu stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2025 (tj. od 6. 11. 2025), až do vydání napadeného rozhodnutí. Jelikož zákon o azylu k otázce sčítání maximální doby pobytu v přijímacím středisku mlčí, lze si pomoci analogií ustanoveními zákona o pobytu cizinců, zejména § 125 odst. 3 tohoto zákona, ve kterém je stanoveno, že maximální doba trvání zajištění se počítá od okamžiku omezení osobní svobody. K započitatelnosti jednotlivých režimů zajištění do nejdelší přípustné doby poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42. Žalobce si je sice vědom § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tento odstavec však dle něj nelze na jeho situaci aplikovat analogicky, neboť míří toliko na situaci, kdy cizinec přechází z režimu zajištění pro účely řízení o mezinárodní ochrany a řízení pro účely ukončení pobytu na území. V tomto duchu se k ustanovení § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyjadřuje též důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým byl předmětný odstavec do zákona o pobytu cizinců doplněn. Pobyt žalobce v přijímacím středisku účel ani režim nezměnil. Nelze analogicky vycházet z ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu, nýbrž je nutno vycházet ze znění zákona o azylu za užití analogie ustanovení § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalobce dále namítl, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval existencí důvodů pro omezení osobní svobody žalobce. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě vůbec nejsou naplněny předpoklady pro nepovolení vstupu na území ČR, mělo by dojít k jeho bezodkladnému propuštění. Žalovaný přistoupil k prodloužení doby nepovolení vstupu ze stejných důvodů, z nichž rozhodl o prvotním nepovolení vstupu na území. Žalovaný uvádí, že se důvodně domnívá, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek (při hraniční kontrole příslušníky Policie ČR žalobce nedisponoval dokladem opravňujícím jej ke vstupu na území ČR, prokázal se cestovním dokladem ČR, aniž by byl jeho oprávněným držitelem). Dle žalovaného tak existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající v tom, že jej žalobce porušoval v minulosti, ale i nyní, a to vědomě. Takový závěr je dle žalobce to lichý. Nebyl doložen důkazy. Žalobce poukázal na judikaturu NSS, dle které fakt samotného nelegálního vstupu na území ČR sám o sobě nepostačuje pro učinění jednoznačného závěru, že dotýčný představuje aktuální, skutečné a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rovněž dle judikatury Soudního dvora Evropské unie předpokládá pojem hrozba pro veřejný pořádek zjištění, že individuální chování žadatele představuje „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti“, přičemž takovým chováním není prostá skutečnost, že žadatel pobývá na území státu neoprávněně. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že nikoli každé protiprávní jednání cizince je relevantní pro naplnění podmínky aktuálního, skutečného a závažného ohrožení. Ani případná trestní minulost cizince neznamená automaticky existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, ale vždy je potřeba zvažovat individuální okolnosti daného případu.

4. Řízení o nepovolení vstupu dle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i dle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, zajištěním. Napadené rozhodnutí neobstojí ani po tvrzení, že kumulaci lze spatřovat v tom, že žalobce uvedl, že původně zamýšlel cestovat do Německa nebo Francie. To, že žalobce v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu pravdivě vypoví, co bylo jeho původním záměrem, mu nelze dávat k tíži. Žalobce nezná zdejší kulturu, český právní řád a evropský azylový systém. Prchal ze země původu z důvodu hrozícího nebezpečí, pro záchranu života využil služeb převaděčů. Ti mu vše zařídili a sdělili mu, že má cestovat do Německa či Francie, kde doufal v lepší integraci do společnosti. O mezinárodní ochranu v ČR požádal ihned, co se o této možnosti dozvěděl. Nic nenasvědčuje tomu, že by měl nyní v úmyslu opustit území ČR a pokračovat do Německa či Francie. Žalobce nikdy v průběhu řízení neuvedl, že by hodlal ihned po umožnění vstupu na území ČR vycestovat do Německa či Francie (tj. že hodlá nelegálně cestovat do dalšího členského státu EU). Naopak opakovaně zmínil, že má v úmyslu setrvat na území ČR. Skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nedůvodná, samo o sobě nesvědčí o tom, že by žalobce hodlal tohoto institutu. Žalovaný dostatečným způsobem rozhodnutí nezdůvodnil, žalobce odmítá, že by představoval hrozbu pro bezpečnost ČR či veřejný pořádek.

5. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s posouzením možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný pouze odkázal na své dřívější rozhodnutí ve věci nepovolení vstupu, kde bylo zmíněno, že uplatnění opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť se žalovaný domnívá, že bude žalobce cestovat do Německa nebo Francie. Tato hypotéza však byla nepodložená. Žalobce se dopustil jediného protiprávního jednání, kdy se prokazoval cizím cestovním dokladem, jeho cílem je zůstat v ČR. V řízení aktivně spolupracuje a poskytuje součinnost. Žalovaný směřuje závěry učiněné v řízení o mezinárodní ochraně s řízením o nepovolení vstupu. Takový postup je nepřijatelný. Žalovaný v podstatě nijak neposuzoval žádné relevantní důvody pro prodloužení doby nepovolení vstupu žalobce na území. Pouze odkázal na dosavadní rozhodnutí, aniž by provedl nové posouzení věci, toto pochybení je zdejší soud oprávněn zhojit. Žalobce odmítl, že by opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byl účelový krok. Žalobce opakovanou žádost podal z nově nastalých důvodů, které bez své viny nemohl uplatnit dříve.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že nejzazší den 180denní doby určené § 73 odst. 4 zákona o azylu připadl na 5. 11. 2025. Dne 3. 11. 2025 došlo k pravomocnému ukončení řízení o první žádosti žalobce, čímž začala běžet 30denní lhůta pro jeho vycestování dle § 54 odst. 2 a § 74 odst. 5 zákona o azylu. Žalobce byl tak povinen po tuto dobu v přijímacím středisku setrvat a vyčkat vycestování, přičemž v této době byl v postavení cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, který není oprávněn setrvat na území ČR a ani na toto území vstoupit. Dne 7. 11. 2025 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy začaly znovu od počátku běžet veškeré lhůty stanovené zákonem o azylu, tj. lhůty týkající se jak samotného správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, tak i správního řízení ve věci nepovolení vstupu. Žalovaný byl tudíž v rámci tohoto nového řízení opětovně povinen posoudit otázku, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro nepovolení vstupu na území. Žalovaný rozhodl v zákonné lhůtě 5 pracovních dní ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (12. 11. 2025). Žalovaný má za to, že jakýkoli jiný postup by byl popřením smyslu institutu nepovolení vstupu na území, jehož primárním cílem je zabránit zneužívání žádostí o mezinárodní ochranu za účelem vynucení

vstupu na území cizinci, kteří ke vstupu na území nejsou oprávněni. Zabránění vstupu na jeho území je mj. jedním ze závazků ČR vůči Evropské unii a ostatním státům schengenského prostoru. Z § 73 odst. 4 zákona o azylu jasně vyplývá, k jakému okamžiku je počátek běhu této lhůty vázán, tj. ke dni podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že tato žádost byla již druhou v pořadí, na této věci nic nemění a znění tohoto ustanovení ji jakožto takovou ze své aplikace nijak nevylučuje. Vyčerpání 180denní lhůty se týkalo předchozího řízení. Dalším žalobním bodem žalobce byla nedostatečná odůvodněnost napadaného rozhodnutí. Dle žalovaného z rozhodnutí jasně vyplývá, jaké okolnosti a činy žalobce vedly k jeho vydání. Tyto činy se žalobce snaží v rámci své žaloby zlehčovat. Lze přitom uvést hlavně pokus žalobce vstoupit na území pod jinou identitou, a to na základě cestovního dokladu ČR, jehož nebyl držitelem. Tento čin, jak již judikatura opakovaně potvrdila, lze podřadit pod existenci nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto důvody již prošly soudním přezkumem, v němž opakovaně obstály. Žalobci rovněž nesvědčí skutečnost, že v rámci předchozího řízení vyšlo najevo, že jeho záměrem bylo z území pokračovat do Německa či Francie a během tohoto řízení poskytoval nevěrohodné, až protichůdné údaje. K námitce absence vypořádání se s možností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný sdělil, že se tímto posouzením náležitě zabýval, a to na str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že v případě žalobce nelze nepovolení vstupu nahradit mírnějším prostředkem, neboť to by nebylo účinné. V případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. V rámci napadeného rozhodnutí byla účelovost hodnocena pouze ve vztahu vstupu na území, nikoliv ve vztahu k obsahu samotné žádosti o mezinárodní ochranu.

7. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti.

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do Prahy dne 9. 5. 2025 z Istanbulu a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při pobytové kontrole provedené cizineckou policií se prokázal cestovním dokladem na totožnost X, nar. X, st. přísl. ČR. Tento doklad byl z důvodu podezření, že osoba, která jej předložila, není jeho oprávněným držitelem, podroben odbornému zkoumání, přičemž toto podezření bylo potvrzeno. Z odborného vyjádření ze dne 10. 9. 2023 vyplynulo, že se jedná o pravý doklad, ale osoba, která jej předložila není jeho pravým držitelem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval žádným dokladem, který by jej opravňoval ke vstupu a pobytu na území ČR a nepředložil ani cestovní doklad či jiný doklad, který by prokazoval jeho totožnost, byl mu policií dne 9. 5. 2025 v 19:00 hod. odepřen vstup na území ČR. Následně v 19:20 hod. požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, během úkonů spojených s mezinárodní ochranou předložil svůj cestovní doklad Íránu.

9. Dne 16. 5. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, zcela zdravý, bez politického přesvědčení, je křesťanem – bez rozlišení, žalobce nevěděl, že existují různé směry křesťanství, do ČR přiletěl na cizí cestovní doklad. Z Íránu odletěl dne 14. 2. 2025 do Istanbulu, kde byl do 26. 2. 2025, odkud odletěl do Arménie, následně se vrátil do Turecka, ale tam ho odmítli pustit a deportovali zpátky do Arménie. V Arménii ho na dva dny zavřeli a řekli mu, že musí opustit území. Žalobce se nechtěl vracet do Íránu, tak odletěl do Erbilu, v Iráku byl asi 60 dnů, poté odletěl do Turecka, ale před odletem mu dali pokutu za překročení dob pobytu v Iráku. V Istanbulu žalobci nedali razítko, protože byl jen v tranzitu, přiletěl tam na svůj íránský pas, v tranzitním prostoru na něj pak čekal nějaký člověk, který mu dal padělaný český pas. S tímto pasem odletěl z Istanbulu do Prahy. Chtěl se dostat do Německa nebo do Francie, bylo mu jedno,

jestli do Německa nebo do Francie, v obou zemích má kamarády. Za důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že konvertoval ke křesťanství, kvůli čemuž byl utlačován a nemohl v klidu sportovat, je sportovcem zápasníkem. Několikrát ho předvolali na policejní stanici, měl jen dvě možnosti, buď konvertovat zpátky k islámu, nebo z Íránu utéct. Nemohl v klidu sportovat, studovat, pracovat jako realitní makléř. A také měl jít na vojenskou službu, ale utekl.

10. Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025 žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Žaloba proti danému azylovému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2025, č. j. 20 Az 13/2025-27. Kasační stížnost proti rozsudku byla odmítnuta dne 30. 10. 2025 usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 153/2025 – 44, které nabylo právní moci dne 3. 11. 2025. V kasačním řízení Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 8 Azs 153/2025 – 40 ze dne 22. 10. 2025 přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

11. Žalovaný dne 16. 5. 2025 rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území ČR podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na niž se nepovoluje žalobci vstup do 6. 6. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem č. j. 1 A 25/2025 - 47 ze dne 20. 6. 2025 zamítl.

12. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2025 byla doba, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území ČR, prodloužena do 27. 8. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 13 A 25/2025 – 18 zamítnuta.

13. Dne 27. 8. 2025 byla doba nepovolení vstupu žalovaným prodloužena do 27. 10. 2025. Žaloba proti prodloužení doby byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu č. j. 16 A 42/2025 – 42 ze dne 22. 9. 2025.

14. Dne 7. 11. 2025 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

15. Dne 12. 11. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o tom, že se žalobci podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepovoluje vstup na území ČR, přičemž dobu nepovolení stanovil do 5. 12. 2025.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

17. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*

18. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

19. Dle § 73 odst. 10 zákona o azylu jsou-li v průběhu pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti zjištěny nové skutečnosti odůvodňující nepovolení vstupu na území z jiného důvodu, vydá ministerstvo nové rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území nebo rozhodnutí o prodloužení doby, po kterou nelze vstup na území povolit, se dosavadní rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ruší. Oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území se doba podle odstavce 4 nepřerušuje ani nestaví.

20. Podle § 74 odst. 5 zákona o azylu cizinec, který nepodal žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo takové žalobě nebyl soudem přiznán odkladný účinek, je povinen setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti za účelem vycestování z území nejdéle po dobu dalších 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo krajského soudu o žalobě nebo ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se žalobě nepřiznává odkladný účinek. Nelze-li vycestování uskutečnit ve lhůtě podle věty první z důvodu překážky na vůli cizince nezávislé, je cizinci umožněn bez rozhodnutí vstup na území.

21. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰⁾, a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud ještě nebylo v České republice vydáno rozhodnutí, jemuž předcházelo posouzení potřeby mezinárodní ochrany a které již nepodléhá přezkoumání krajským soudem.

22. Soud posoudil věc následovně.

23. Žalobce předně namítl překročení maximální možné doby nepovolení vstupu dle § 73 odst. 4 zákona o azylu.

24. Žalovaný poukázal na to, že zákon o azylu v § 73 odst. 4 stanoví, že počátek 180denní doby pro nepovolení vstupu se počítá od podání žádosti o mezinárodní ochranu, jestliže cizinec podá další azylovou žádost, pak bude lhůta počítána znovu od podání takové žádosti. Od podání druhé azylové žádosti běžely znovu lhůty jak pro řízení o mezinárodní ochraně, tak i nepovolení vstupu.

25. Soud má shodně se žalovaným za to, že podání nové žádosti o mezinárodní ochranu je novou skutečností ve smyslu § 73 odst. 10 zákona o azylu, jakkoli v případě žalobce se jednalo o shodný právní titul dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu v souvislosti s řízením o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, avšak o nové azylové řízení. Účelu nepovolení vstupu tak odpovídá výklad, dle kterého novou žádostí o mezinárodní ochranu vznikají předpoklady pro vydání nového rozhodnutí dle § 73 odst. 10 zákona o azylu, s čímž je spojen nový běh lhůty 5 dnů pro vydání rozhodnutí dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

26. V dané věci je rozhodná otázka výkladu lhůty 180 dnů dle § 73 odst. 4 zákona o azylu, která počíná běžet ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z logiky výše uvedeného závěru o novém rozhodnutí by tak mělo plynout, že s podáním nové žádosti o

mezinárodní ochranu počne také běžet nová lhůta 180 dnů pro nepovolení vstupu. Soud však má za to, že ze zákona o azylu daný závěr jednoznačně neplyne. Zákon o azylu rozlišuje prodloužení doby nepovolení vstupu a vydání nového rozhodnutí o nepovolení vstupu, pro oba instituty stanoví maximální dobu nepovolení vstupu v délce 180 dnů. Ohledně prodloužení doby nepovolení vstupu zákon výslovně stanoví, že celková doba nepovolení vstupu nesmí být delší než 180 dnů (§ 73 odst. 4 zákona o azylu). Ohledně nového rozhodnutí zákon výslovně odkazuje na § 73 odst. 4 zákona o azylu o maximální době nepovolení vstupu 180 dnů a zároveň výslovně uvádí, že *oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území se doba podle odstavce 4 nepřerušuje ani nestaví* (§ 73 odst. 10 věta poslední zákona o azylu). Pokud zákon výslovně stanoví, že nové rozhodnutí o nepovolení vstupu nemá vliv na běh lhůty 180 dnů dle § 73 odst. 4 zákona o azylu, je třeba mít za to, že pravidlo započtení předchozí doby nepovolení vstupu platí shodně u nového rozhodnutí jako u prodloužení doby nepovolení vstupu, přestože dle § 73 odst. 4 zákona o azylu daná lhůta běží *ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany*. Vzhledem k maximální době 180 dnů nepovolení vstupu však soud určení počátku běhu lhůty vykládá ke dni 1. žádosti o mezinárodní ochranu, neboť jinak by ustanovení o negativním účinku pro běh lhůty dle věty poslední § 73 odst. 10 zákona o azylu (*nepřerušuje ani nestaví*) postrádalo jakýkoliv význam. Ustanovení věty poslední § 73 odst. 10 zákona o azylu ve prospěch cizince ohledně omezení jeho osobní svobody nelze považovat za obsolentní a neaplikovat jej, jakkoli takový výklad ve prospěch cizince může být v určitém ohledu v rozporu se záměrem zákonodárce zabránit zneužívání institutu mezinárodní ochrany. Soud však má za to, sledovaného chráněného zájmu lze dosáhnout i dalšími instituty omezení osobní svobody cizince, proto je nutné vykládat počátek lhůty nepovolení vstupu ve prospěch žalobce. Nejvyšší správní soud opakovaně poukazuje na analogii řízení o zajištění a nepovolení vstupu, kdy si i různé náležitosti těchto řízení vzájemně odpovídají, nicméně ani přes tuto analogii ji nelze dále rozšiřovat v neprospěch cizince ani tehdy, když by se to z logiky věci nabízelo, jestliže oproti nepovolení vstupu zákon o pobytu cizinců upravuje výslovně pravidla řetězení zajištění. Nepovolení vstupu představuje pro cizince fakticky obdobné důsledky jako zajištění, kdy obojím je přímo dotčena osobní svoboda dotčeného, proto musí být striktně přistupováno k tomu, za jakých podmínek je možné cizinci nepovolení vstupu uložit. Jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Poukázat lze ještě na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

27. Výše uvedený výklad soudu ve prospěch žalobce se opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013-44, který ohledně omezení osobní svobody cizince ve vztahu k předchozí právní úpravě zajištění vznesl shodný požadavek na *dostatečně kvalitní, přesnou a předvídatelnou právní úpravu autorizující zbavení osobní svobody jednotlivce veřejnou mocí, pročež se takové rozhodnutí dostává do rozporu s čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), resp. s čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie*.

28. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že zákonná úprava sice připouští v jistých bodech možné „řetězení“ v podobě různých přezajišťování, avšak tyto varianty jsou v zákoně výslovně uvedeny. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu *jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.* Obdobně podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *je-li rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřihlíží.* K tomu lze odkázat také na odbornou publikaci Kovář Chmelíčková, N., Votočková, V.: Zákon o azylu. Praktický komentář, dostupné v ASPI, která uvádí: „Výslovně se také upravuje vztah dob zajištění podle zákona o azylu a podle zákona o pobytu cizinců. S ohledem na jiné cíle zajištění je výslovně stanoveno, že se k jednotlivým dobám zajištění nepřihlíží. Je tedy možné, aby osoba byla zajištěna nejprve až na 180 dní podle zákona o pobytu cizinců a potom až na 180 dní podle zákona o azylu, protože doby zajištění podle zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců se vzájemně nezapočítávají.“ V kontextu uvedeného řetězení může tedy dojít k situaci, kdy je cizinec postupně tzv. přezajišťován podle zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců podle toho, v jaké konkrétní pobytové situaci se nachází.

29. K soudem uvedené analogii zajištění a nepovolení vstupu lze opět zmínit citovaný komentář: „Ministerstvo rozhoduje o zajištění žadatele o azyl ve správním řízení, které je upraveno v odst. 4 až 6 a 10. Maximální doba zajištění je stanovena na 180 dní s tím, že dobu zajištění je nutné v rozhodnutí vždy stanovit podle individuálního posouzení daného případu a teprve v případě potřeby dobu trvání zajištění prodloužit rozhodnutím o prodloužení trvání zajištění. V zájmu efektivit těchto řízení je stanoveno, že rozhodnutí je prvním úkonem v řízení a nejsou přípustné opravné prostředky upravené správním řádem (tzn. odvolání, rozklad, přezkumné řízení, obnova řízení, nové rozhodnutí). Jednalo by se v podstatě o nadbytečné instituty vzhledem k možnosti přímo podat proti rozhodnutí o zajištění žalobu ke správnímu soudu. Opravný prostředek ve formě žaloby ke správnímu soudu splňuje mezinárodněprávní požadavky, které stanoví nutnost poskytnout efektivní opravný prostředek. V případě zjištění nového důvodu pro zajištění je možné vydat nové rozhodnutí o zajištění stejné osobě. Předchozí zajištění pak ze zákona zaniká. Nicméně i přes nové rozhodnutí o zajištění musí být stále dodržena maximální lhůta pro zajištění, tj. 180 dní. Jde o zajištění podle stejného zákona, a lhůta je proto také jedna.“ K analogii nepovolení vstupu a zajištění je však potřeba dodat, jak na to poukázal i žalobce, že účel jeho pobytu ve středisku nebyl měněn, nešlo o „přezajišťování“.

30. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.* Z hlediska zákona o pobytu cizinců platí rovněž limity maximální doby zajištění, kdy podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.* Podle § 125 odst. 2 tohoto zákona *policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věť první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění*

dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Podle § 125 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V § 9 zákona o pobytu cizinců je pak upravena možnost odepření vstupu na území cizinci za tam stanovených podmínek.

31. Dle zákona je přípustné prodloužení doby nepovolení vstupu 180 dní podle § 73 odst. 4 zákona o azylu o 30 dnů od skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany (§ 74 odst. 5 zákona o azylu). K tomu lze rovněž odkázat na zmíněnou odbornou publikaci: „*Postup při řízení o nepovolení vstupu na území je totožný s § 46a, v obou případech se jedná o právní titul k zajištění žadatele o azyl. Proto odkazujeme na komentář k § 46a. Kopírují se rovněž důvody pro rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, protože nepovolení vstupu na území je ve svém důsledku rovněž omezením osobní svobody, tedy jde o zajištění. Rovněž je třeba nejprve zkoumat možnost uložení zvláštního opatření podle § 47. Kopíruje se také maximální doba pro nepovolení vstupu na území, tj. nepovolení vstupu je možné až na 180 dní s nutností dobu nepovolení vstupu stanovovat postupně v závislosti na individuálních okolnostech každého případu. V určitých situacích, kdy jde již o realizaci návratu, popsanych v § 74 odst. 5 je možné dobu setrvání v přijímacím středisku na mezinárodním letišti o dalších 30 dní prodloužit.*“

32. Žalobce dále namítl, že v přijímacím středisku byl bez zákonného důvodu držen od 6. 11. 2025 do 11. 11. 2025. První azylové řízení bylo pravomocně skončeno dne 6. 11. 2025 rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Dne 7. 11. 2025 podal žalobce novou žádost o azyl. Žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 9. 5. 2025 a nebyl mu povolen vstup rozhodnutím ze dne 16. 5. 2025 do 6. 6. 2025. Maximální 180denní doba pro nepovolení vstupu tak uplynula 5. 11. 2025, kdy zároveň s tímto časově korelovalo i faktické skončení azylového řízení u NSS (3. 11.). Nová lhůta 5 dnů pro vydání rozhodnutí dle § 73 odst. 3 zákona o azylu a tomu odpovídající doba omezení osobní svobody nepovolením vstupu počala od podání žádosti o udělení o mezinárodní ochranu, tedy teprve od 7. 11. 2025. Omezení osobní svobody dne 6. 11. 2025 tudíž nemělo oporu jak v předchozím rozhodnutí o nepovolení vstupu (do 5.11.2025), tak ve lhůtě 5 dnů podle § 73 odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný opírá omezení osobní svobody žalobce dne 6.11. 2025 o ustanovení § 54 odst. 2 a § 74 odst. 5 zákona o azylu. Soud má za to, že § 54 odst. 2 zákona o azylu stanoví pouze dobu pro vycestování ve smyslu ukončení oprávnění cizince k pobytu na území, nikoli ve smyslu omezení osobní svobody ze zákona formou zajištění cizince nebo nepovolení vstupu. Ustanovení § 74 odst. 5 zákona o azylu již zakládá omezení osobní svobody cizince ze zákona, tedy nikoli na základě rozhodnutí žalovaného, avšak pouze pro případy v daném ustanovení uvedené. Žalobce podal žalobu, o které bylo rozhodnuto krajským soudem, zároveň byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, lhůtu dle § 74 odst. 5 zákona o azylu tak nebylo možné na žalobce aplikovat, resp. bylo možné aplikovat pouze lhůtu 30 dnů od rozhodnutí krajského soudu, která však k 6. 11. 2025 marně uplynula. Z ust. § 74 odst. 5 zákona o azylu neplyne, že by běh 30denní lhůty po nepovolení vstupu ze zákona počal od rozhodnutí o vyhovění odkladnému účinku kasační stížnosti nebo od rozhodnutí soudu o kasační stížnosti. Omezení osobní svobody žalobce dne 6. 11. 2025 tak nemělo oporu v zákoně, což vedlo také k nezákonnosti dalšího omezení osobní svobody formou nepovolení vstupu dle § 73 zákona o azylu.

33. K výše prezentované argumentaci soud poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, ve kterém se soud zabýval situací

stěžovatele, který byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců (v tehdy platném znění), přičemž NSS dospěl k závěru, že je třeba striktně zohledňovat zákonem uváděné maximální limity pro zajištění, kdy nelze zákonem předjímané výjimky (545 dnů) vztahovat k jiným situacím, než ke kterým je zákon výslovně přiřazuje. V bodu I. právní věty k tomuto rozsudku soud uvedl: „Zajištění cizince za účelem jeho vycestování (§ 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) nesmí v žádném případě přesáhnout celkovou délku 180 dní (§ 125 odst. 1 citovaného zákona). Možnost prodloužení této lhůty až na celkem 545 dnů (§ 125 odst. 2 a 3 téhož zákona) je zde vyloučena.“ Zdejší soud si je vědom toho, že se tento rozsudek týkal situace jiného bytového stavu, jakož i dřívějšího znění právní úpravy, nicméně dle soudu je potřeba i u současné právní úpravy dospět k totožnému závěru, že umožňuje-li zákon jít nad rámec 180 dnů, které jsou jakýmsi obecným limitem pro zajištění, ať již podle zákona o azylu, o pobytu cizinců nebo jde-li o institut nepovolení vstupu podle zákona o azylu, je nutné tyto výjimky (přezajišťování podle zákona o azylu a o pobytu cizinců či výjimky dle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) vztahovat pouze na zákonem definované situace, jinak platí hranice 180 dnů. V dalších bodech právní věty NSS dále shledal, že počátek doby zajištění je nutno vztahovat k okamžiku, kdy byl cizinec omezen na svobodě. Soud uvedl: „II. Předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejpriznivějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě. III. Je-li o zajištění cizince podle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, rozhodováno opakovaně, přičemž je tak činěno ze stejných důvodů, právně subsumovaných pod stejnou literu odstavce 1 citovaného ustanovení, pak se jednotlivé doby zajištění sčítají a ve svém úhrnu nesmí překročit hranici 180 dnů.“ Rovněž tyto závěry podle zdejšího soudu jsou do jisté míry uplatnitelné v nyní posuzované věci žalobce, u kterého je rovněž nezbytné hodnotit začátek a konec doby omezení na svobodě (ve formě nepovolení vstupu) od okamžiku, kdy mu vstup byl poprvé zakázán do 5. 11. 2025.

34. V odůvodnění předmětného rozsudku soud dále uvedl: „Především je vhodné uvést, že Nejvyšší správní soud si je vědom mimořádnosti institutu zajištění a ve své judikatuře zohledňuje, že se fakticky jedná o omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení osobní svobody člověka. Jde tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce, zaručeného čl. 8 Listiny (a v obecné rovině i čl. 7 odst. 1 Listiny), který může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem [bliže viz například usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaný pod č. 229/2009 Sb.]. Krajní povahy tohoto institutu si byl ostatně vědom i zákonodárce, a proto ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (navazujícím na obdobnou úpravu v čl. 15 odst. 6 návratové směrnice) striktně omezil dobu, po kterou je možné cizince omezit na svobodě, na 180 dnů, respektive (v § 125 odst. 3) až na celkově 545 dnů v případech, pokud by cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo by uváděl nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu. Tuto dobu má správní orgán k dispozici, aby vyhoštění, respektive vycestování cizince úspěšně uskutečnil; případný nezdar tohoto záměru přitom nemůže jít k tíži

zajištěného cizince (s výhradou citovaného § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Na tomto místě je ovšem třeba uvést, že zmiňovaná výjimka, umožňující prodloužení zajištění až na 545 dnů, se nevztahuje na případy, kdy je o zajištění cizince rozhodnuto v procesním režimu § 124b zákona o pobytu cizinců (o takový případ jde v nyní posuzované věci). Je totiž evidentní, že v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanovena maximální doba zajištění jak pro případy zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 a § 124a zákona), tak i pro případy, kdy je cizinec zajišťován za účelem vycestování (§ 124b). Výjimka z této obecné lhůty, tedy možnost jejího (i opakovaného) překročení (§ 125 odst. 2 zákona) až do celkové délky 545 dnů (§ 125 odst. 3 zákona), se totiž jasně upíná pouze k rozhodování v režimu § 124 zákona, neboť zákon zde jasně stanoví, že policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první, za podmínek dále uvedených. Pro další úvahy týkající se posouzení dodržení maximální délky lhůty pro zajištění stěžovatele tak lze od možnosti jejího prodlužování nad hranici 180 dní odhlédnout.

35. (...) Opírala-li se žalovaná při vydání rozhodnutí o druhém zajištění stěžovatele o stejné důvody, jako v případě prvního zajištění, a aplikovala-li i stejné ustanovení zákona o pobytu cizinců, měla tak činit s vědomím, že maximální doba, po kterou lze stěžovatele nadále zajistit, musí být počítána již od jeho prvního zajištění. Jinými slovy, novým rozhodnutím o zajištění nedošlo k pomyslnému „vymazání“ doby, po kterou byl stěžovatel již dříve a z téhož zákonného důvodu zajištěn, neboť výše bylo vyloženo, že v daném procesním režimu lze cizince zajistit maximálně na celkem 180 dní, bez možnosti jakéhokoli prodloužení této lhůty. Existovaly zde stejné důvody pro zajištění stěžovatele jako v době vydání prvního rozhodnutí, přičemž výkon zajištění byl ukončen jen z důvodu přednostní aplikace jiného pobytového režimu, kterým byl režim žadatele o mezinárodní ochranu. Nové zajištění tak již nemohlo počítat s novou lhůtou 180 dní, ale pouze se zbytkem této lhůty, který nebyl dosud vyčerpán realizací prvního zajištění. Při zohlednění 12 dnů, po které byl stěžovatel zajištěn poprvé, tedy mohla žalovaná stěžovatele zajistit již jen na celkově 168 dnů.

36. Dlužno v této souvislosti doplnit, že ničemu neodporovalo, aby žalovaná uvedený zůstatek vyčerpala prostřednictvím více rozhodnutí, neboť zákon o pobytu cizinců s prodlužováním původně stanové lhůty k zajištění výslovně počítá v § 124b odst. 4. Stále však platí, že nesmí dojít k překročení mezní doby 180 dnů. Pokud tedy žalovaná v pořadí druhým zajištěním stěžovatele vyčerpala z maximální doby zajištění dalších 90 dnů, pro další (v pořadí třetí) zajištění disponovala již jen 78 dny. Prodloužila-li potom (žalobou napadeným) rozhodnutím ze dne 12. 10. 2013 zajištění stěžovatele o dalších 90 dnů, v celkovém souhrnu překročila maximální dobu, po kterou lze cizince podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na čl. 15 odst. 6 návratové směrnice, zajistit, o 12 dnů. Žalovaná sice takto prodlouženou dobu zajištění bezezbytku nevyužila, neboť stěžovatele ze zajištění propustila již dne 13. 1. 2014, přesto k tomuto datu trvalo faktické zajištění stěžovatele v úhrnu již 185. den.“

37. Dále lze poukázat také na žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 24/2013 – 42 ze dne 5. 3. 2014: „Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěry krajského soudu, že z důvodu „mnohých variant“ není možné v zákoně stanovit obecnou maximální délku doby zajištění. Naopak, maximální délku zajištění v režimu podle zákona o pobytu cizinců stanovuje jednak návratová směrnice, stejně tak jako tuto délku implementoval samotný zákon o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že povinnost cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona o azylu je ve své podstatě taky jeho zajištěním, nelze takto zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce prodlužovat tím, že se cizinec bude „přezajišťován“ v režimech různých zákonů na dobu delší, než je maximální celková doba

zajištění cizince. Proto se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců či v přijímacím zařízení podle § 46a zákona o azylu započítává do celkové doby zajištění, která nesmí (za běžných okolností) přesáhnout 180 dnů. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že lze v obecné rovině souhlasit s námitkami stěžovatele, a vzhledem k tomu musel výše uvedeným způsobem korigovat závěry krajského soudu o nemožnosti stanovit maximální délku zajištění zákonem.“

38. Jakkoli současné znění zákona o azylu i o pobytu cizinců obsahuje možnost přezajišťování, mají dle zdejšího soudu citované závěry význam minimálně v tom směru, že zdůrazňují nezbytnost dodržování zákonných limitů pro omezování svobody, což lze do značné míry vztáhnout i na situaci žalobce v nyní projednávané věci.

39. Pro dokreslení lze poukázat na budoucí znění zákona o azylu, jehož § 73 odst. 4 nově bude od 12. 6. 2026 znít: „Ministerstvo do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodne o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, za účelem zabránění jeho vstupu na území, a to po dobu vedení řízení na hranicích, nejdéle po dobu stanovenou v čl. 51 odst. 2 azylového procedurálního nařízení. Ustanovení § 46a až 46f se použijí obdobně. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany bez práva setrvat na území nebo následně o cizince, rozhodnutí o zajištění vydané ministerstvem podle věty první je nadále platné i po dobu stanovenou v čl. 4 odst. 2 nařízení o návratu z hranice. Počítání doby zajištění se řídí právním postavením dotčené osoby. Pro účely dalšího postupu podle nařízení o návratu z hranice postupuje policie podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

40. Podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 ze dne 14. května 2024 o zavedení společného řízení o mezinárodní ochraně v Unii a o zrušení směrnice 2013/32/EU, má být tato lhůta 12 týdnů, tedy právní úprava předpokládá do budoucna ještě zkrácení nynější lhůty. Konkrétně je v 51 odst. 2 tohoto nařízení uvedeno: „Řízení na hranicích musí být co nejkratší a zároveň umožňovat úplné a spravedlivé posouzení žádostí. Aniž je dotčen třetí pododstavec tohoto odstavce, činí maximální délka řízení na hranicích 12 týdnů od okamžiku registrace žádosti do okamžiku, kdy již žadatel nemá právo setrvat a není mu umožněno setrvat. Po uplynutí této doby je žadatel oprávněn vstoupit na území daného členského státu s výjimkou případů, kdy se použije článek 4 nařízení (EU) 2024/1349. Členské státy přijmou ustanovení týkající se délky řízení o posouzení žádosti odchylně od článku 35, posuzování návrhu na umožnění setrvat podané v souladu s čl. 68 odst. 4 a 5 soudem a případného řízení o oprávněm prostředku. Stanovená délka řízení musí zajišťovat, aby všechny tyto procesní úkony byly dokončeny do 12 týdnů od okamžiku registrace žádosti. Tuto lhůtu 12 týdnů lze prodloužit na 16 týdnů, jestliže členský stát, do něhož je dotčená osoba přemístěna podle čl. 67 odst. 11 nařízení (EU) 2024/1351, uplatňuje řízení na hranicích.“

41. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že je nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. v důsledku nezákonného omezení osobní svobody žalobce od 6. 11. 2025 v důsledku porušení maximální doby nepovolení vstupu v trvání 180 dnů a také v důsledku omezení osobní svobody žalobce dne 6. 11. 2025 bez právního důvodu. Z důvodu vytknuté vady nezákonnosti se soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími námitkami žalobce.

42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje odměnu právního zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní

odměna advokáta náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce za 2 úkony právní služby po 450 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy 10 140 Kč. Advokát žalobce není plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. 12. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce